

Ministeriet for Sundhed og Forebyggelse

Dato: 26. marts 2008
Kontor: Sundhedspolitisk kt.
J.nr.: 2006-1215-181
Sagsbeh.: mrni
Fil-navn: SUU S nr. 254 (alm. del)

Besvarelse af spørgsmål nr. 254 (Alm. del), som Folketingets Sundhedsudvalg har stillet til ministeren for sundhed og forebyggelse den 3. marts 2008.

Spørgsmål 254:

"Ministeren bedes kommentere henvendelsen fra Thomas Ochner vedrørende henvisning til høreapparatbehandling, jf. alm. del – bilag 215."

Svar:

Høreakustisk mester og privat forhandler af høreapparater, Thomas Ochner beretter i sin henvendelse om en hård konkurrence i den private høreapparatbehandling mellem de godkendte forhandlere af høreapparater i Århus. I henvendelsen giver han bl.a. udtryk for, at ørelæger har en urimelig fordel i forhold til øvrige godkendte, private forhandlere af høreapparater, idet ørelæger kan henvise til privat høreapparatbehandling i egen praksis.

Jeg vil gerne understrege, at jeg finder det meget beklageligt, hvis aftalen om ørelægernes informationspligt i forbindelse med henvisning til høreapparatbehandling ikke overholdes.

Jeg kan oplyse, at den ordning, som blev indført pr. 1. juli 2006 mellem sygesikringen og Foreningen af Speciallæger, indebærer, at det er et krav i overenskomsten, at ørelægen i forbindelse med henvisning til høreapparatbehandling skal oplyse patienten om mulighederne for frit valg – i enten det offentlige eller i det private med offentligt tilskud.

Som bemærket er forudsætningen for at modtage offentligt tilskud til privat høreapparatbehandling hos en godkendt forhandler, at den lægelige undersøgelse er foretaget af en ørelæge. Hvis ørelægen imidlertid selv optræder som godkendt, privat forhandler, eller på anden måde har en økonomisk forbindelse til en forhandler/leverandør, skal ørelægen oplyse patienten herom.

For at sikre, at patienten får den fornødne information, skal patienten hos ørelægen underskrive en erklæring om at have modtaget fuld oplysning om valgmuligheder og om ørelægens evt. økonomiske relationer til en forhandler/leverandør. Ønsker patienten ikke at afgive en sådan erklæring, skal ørelægen anføre dette i patientens journal. Endvidere kan jeg tilføje, at disse regler også fremgår af Sundhedsstyrelsens udkast til en faglig vejledning på høreapparatområdet.

Ørelægen kan tildeles advarsel eller bød i henhold til overenskomsten, hvis ørelægen ikke kan fremlægge dokumentation for, at informationspligten er opfyldt. Der er således tale om en forpligtelse, som kan sanktioneres.

Desuden kan misligholdelse eller overtrædelse af overenskomsten i yderste konsekvens medføre, at ørelægen, midlertidigt eller permanent, udelukkes fra at praktise-

re efter sygesikringens overenskomst. Klager over forhold, der omhandler overenskomsten kan forelægges den region, hvor den praktiserende ørelæge har sin praksis.

Jeg kan i øvrigt tilføje, at Sundhedsvæsenets Patientklagenævn endnu ikke har truffet afgørelser, der belyser praktiserende ørelægers informationspligt i forbindelse med høreapparatbehandling.

Derudover kan jeg oplyse, at det offentlige tilskud udelukkende bevilges til høreapparater, der udleveres hos godkendte, private forhandlere af høreapparater, der opfylder en række fastsatte krav og retningslinier, der tilsammen sikrer det faglige niveau i den private høreapparatbehandling. Det er DELTA Teknisk-Audiologisk Laboratorium i Odense, der godkender og gennemfører det årlige tilsyn efter Sundhedsstyrelsens nærmere retningslinier.

Endelig kan jeg oplyse, at en tilfredshedsundersøgelse af den private høreapparatbehandling for første halvår af 2007 bl.a. viser, at mere end 85 pct. af brugerne anvender deres høreapparat i 4 timer eller mere om dagen.

Jeg finder på den baggrund ikke grundlag for at iværksætte nye initiativer, men vil fortsat følge udviklingen og kvalitetssikringen i høreomsorgen tæt.